

Fòrum ONDARA

de capellans del bisbat de solsona

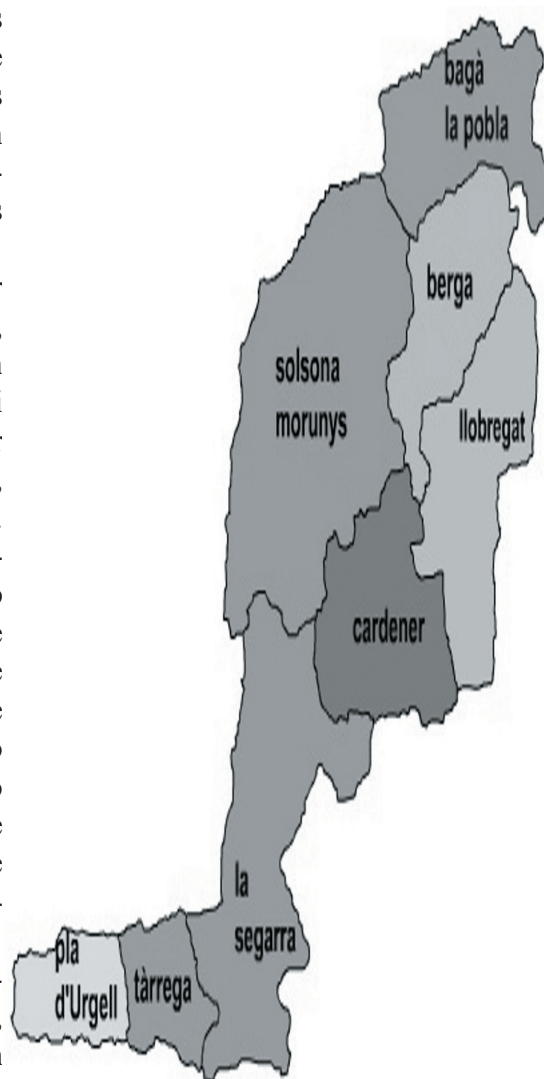
Núm 13 - gener de 2011

La sorpresa que esperem del bisbe Xavier

Fa uns anys que, quan es consultava per fer un bisbe nou, les dues terceres parts de les preguntes versaven sobre la seva estricta fidelitat, a les normes i directrius de Roma.

Ara diu que, donant per suposada la fidelitat a Roma, els dos grans requisits són que sigui un home de fe i valent. Que el bisbe Xavier sigui un home d'una gran fe, creiem que ningú en dubta. Esperem, però, que la fermesa i seguretat de la seva fe no li impedeixi de comprendre la fe difícil i qüestionada de tants cristians d'avui. I que sigui valent, suposem que no vol dir que sigui agressiu o temerari. Es pot ser un home valent sense haver de ser de l'escola del Rouco i companyia.

Que esperem del bisbe Xavier? N'esperem que, pel damunt de tot, tingui en compte les persones. Com li dèiem en la carta de benvinguda, les persones són més importants que les lleis i tots els projectes pastorals. Que sàpiga escoltar, que vol dir saber perdre temps amb les persones. Sabem que tindrà molta feina, però que eviti les presses, perquè les presses són ene-

migues de l'amor atent. El seu logos és "Omnia propter evangelium": tot per causa de l'evangeli. Però que no oblidi mai que l'evangeli és per als homes.

Que estigui sempre molt a prop del poble. No es tracta d'atansar-s'hi, sinó més aviat de ser-ne. Aquest era el secret del bisbe Deig. Que es comporti sempre amb naturalitat i senzillesa. El que no suporta la gent és qualsevol mena de fingiment. Que, quan convingui, sàpiga baixar de la transcendència, per compartir amb la gent senzilla les engrunes dolces o amargues de la seva vida.

Que sigui humil. Molt humil. Que no es cregui mai l'únic posseïdor de la veritat i que no desqualifiqui d'entrada aquells que no pensin com ell. En una mateixa casa, cada finestra ens ofereix una perspectiva diferent. Que sàpiga escoltar, dialogar i valorar.

I què passa quan algú discrepa en certa manera d'allò que diu el Papa? No tot el que diu el Papa té sempre un valor absolut, inqüestionable. Al llarg de la història l'Església ha hagut d'esmenar més de quatre vegades les seves posici-

ons. Però, a més, en determinades circumstàncies hi caben potser raons pastorals o personals poderoses, per apartar-se fins a cert punt de les directrius papals. Allò de “Roma locuta, causa finita”, avui dia no és tan fàcil d’empassar. Ja sabem que acceptar això, per a un bisbe és molt compromès. Però, que dialogui amb els implicats i sospesi amb ells les seves raons. I no oblidí tampoc que segons el Vaticà II la sensibilitat de la comunitat eclesial és també garantia de veritat.

Li demanaríem finalment que, junt amb la resta de l’episcopat català, no oblidés tampoc la dimensió social del seu magisteri. No n’hi ha prou, per importantíssimes que siguin, amb les iniciatives caritatives. Patim una crisi econòmica gravíssima que, com sempre, pagaran els pobres. Cada dia hi

haurà més drames personals i familiars. Cada dia quedarà més gent estesa a la cuneta, víctima de lleis i situacions injustes. I l’Església no pot eludir la seva missió de ser, com Jesús, consciència moral de la societat, veu dels que no tenen veu. I si no se sent prou preparada per a definir-se, que es faci ajudar de pensadors cristians competents, dels quals dissortadament no se sap aprofitar gaire.

Ah! I que no tingui por de parlar d’Església catalana (el contrari són escrúpols teològics) ni de confessar-se catalanista en el bon sentit de la paraula. Defensar els drets fonamentals tant dels individus com dels pobles no és fer política, és fer ètica i democràcia. I en això l’Església ha de ser sempre pionera. □

La rehabilitació de J. A. Pagola

Per a l’episcopat espanyol, el llibre de J. A. Pagola “Jesús. Una aproximación històrica” era herètic. Encara no fa gaire que va prohibir a l’editorial PPC la seva venda i li va ordenar destruir-ne les existències. Com en el temps de la Inquisició. Fins i tot el bisbe Demetrio Fernández, que va ser el que va aixecar la llebre, va ser promogut de Tarazona a Còrdova, pel seu zel inquisitorial.

Com pot ser –ens preguntàvem molts– que un llibre que ha fet tant de bé, que ens ha refermat a molts creients en la fe en Jesucrist i ha captat l’interès i l’admiració de tants no creients, pugui ser tan dolent?

Doncs bé, els dubtes els ha dissipat el president de la Congregació per la Cultura, el cardenal Gianfranco Ravasi, que en un article, publicat en un diari italià, acaba de fer un gran elogi del llibre de Pago-

la. “La millor manera, diu, de guiar el lector no expert enmig d’aquesta selva d’interpretacions cristològiques és la forma narrativa adoptada a Espanya per dos teòlegs, Armand Puig i Tàrrach “Jesús. Un perfil biogràfic” (San Pablo) i José Antonio Pagola “Jesús. Una aproximación històrica” (PPC).

No cal dir com ho celebrem! Des del Fòrum havíem defensat sempre el llibre de Pagola i havíem contribuït a la seva difusió. Ja ho veieu, ara el cardenal Ravasi recomana el llibre que els nostres bisbes havien prohibit.

Esperem que l’episcopat espanyol sigui prou humil com per baixar del burro, que faci tot el possible per reparar tot el mal que ha fet, tant a l’autor com a l’editorial i al bisbe Mòns. Uriarte, que va ser qui va avalar el llibre de Pagola i no confii més la seva sort a

savis com D. Fernández, que només fa que enfilat disbarat darrera disbarat (ens referim a Cajasur o al darrer sobre la UNESCO i l’homosexualitat).

I no cal dir que, d’una manera molt especial demanem al nostre bisbe Xavier que aixequi la veda, també per als seus, a què tenia sotmès el llibre de Pagola.

